

מבררת הגמרא: **מנא הני מילי** מנין היתר זה?

ומבארת: **דתנו רבנן**, נאמר [דברים יד ו]: **"וכל בהמה מפרסת פרסה ושוסעת שסע שתי פרסות מעלת גרה בבהמה אותה תאכלו"**.

ומהריבוי המשתמע בתחילת הפסוק "כל בהמה" אנו למידים **לרבות את השליא**, שאף היא בכלל "תאכלו".

אם כן, **יכול אפילו יצתה מקצתה** עדיין יהא מותר מה שנשאר בפנים, שהרי הוא עדיין בבחינת "כל בבהמה"?

תלמוד לומר: "אותה תאכלו". אותה — ולא שליתה. אלא כאשר כל שליתה בתוכה, ונחשבת כחלק ממנה.

מקשה הגמרא: מדוע צריכה הברייתא להגיע למקור מיוחד מן הפסוק כדי לאסור שליא שיצאה. **מכרי**, הרי סברא פשוטה היא, שאין

שליא בלא בלא ולד, ואף אם יצאה מקצת השליא, יש לחשוש שמא נמצא העובר ונימוח במקצת שליא זו, והרי הוא אסור ככל נבלה שלא נשחטה⁽⁴⁰⁵⁾? ולמה לי קרא מיוחד כדי לאסור זאת?

ומתרצת הגמרא: אכן מסברא יש לאסור אכילת מקצת שליא שיצתה. ואילו קרא, **אסמכתא בעלמא** הוא. ועיקר הפסוק לא בא אלא ללמדנו שהחותך מן הטחול והכליות שבה, אסור לאוכלם וזהו שדורשים מ"אותה". אותה שלמה ולא חסרה. שדבר המחסר ממנה, לא הותר בכללה.

שנינו במשנתנו: **ואינה מטמאה** לא טומאת אוכלין ולא טומאת נבלות.

בעי רבי יצחק בר נפחא: עור של חמור שהוא קשה ומאוס **ששלקו**, בישלו בישול רב וממושך, **מחר?** האם הוכשר לקבל טומאה? ודנה הגמרא בספק זה: **למאי**, על איזה

יש בה ולד?

וביארנו על פי דברי הגמרא שם, שהטעם שקוברין אותה היינו כדי לפרסמה שהפילה ונפטרה מן הבכורה. לפי שלא הכל יודעים בחררת דם זו שנפל היא ופוטרת מן הבכורה. אולם כאן שהפילה שליא, ידוע דבר לכל שאין שליא בלא ולד ולכן אין צורך לקבורה. ומן הדין שאף חררה אינה צריכה קבורה. ונקברת היא רק כדי לפרסמה.

405. משמע שמחמת הספק שמא יצא הולד, יש לאסור אף מדין תורה ואין צורך בלימוד מיוחד לכך.

ידועה שיטת הרמב"ם בכמה מקומות דהא דמחמירין בספק דאורייתא, אין זה אלא מדרבנן.

אך מדאורייתא אין להחמיר בספקות אלא ספק דאורייתא לקולא.

מדברי הגמרא כאן, הקשה הפרי חדש [כללי בפק בפיקאן על שיטת הרמב"ם שהרי מוכח מכאן שאף לולא גזירת הכתוב השליא אסורה מן התורה ספק שמא יש שם ילוד. ועולה, שספק דאורייתא אסור אף מן התורה?

ותירץ השב **שמעתתא** [שמעתא א פרק ה], שבגמרא כאן אין הספק אם לאסור את השליא. אלא הספק הוא האם היא מותרת על ידי השחיטה. כלומר, הצד להתיר את השליא הוא משום שיתכן שבשעת השחיטה היה הולד בתוך האם וניתר בשחיטתה. ובענין זה ישנה חזקה ו"איכבע איסורא". משום שקודם השחיטה היה העובר אסור משום "אינו זבוח" כלומר, שעדיין